

Sygn. akt VII U 2404/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Gdańsku

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 14 października 2013 r. nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu Z. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 17 sierpnia 2013r.;

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VII U 2404/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu Z. S. prawa do emerytury w oparciu o ustalenie, iż na dzień 01 stycznia 1999 r. nie udowodnił on 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w warunkach szczególnych ubezpieczony nie uwzględnił okresów zatrudnienia od dnia 15 lutego 1973 roku do dnia 19 stycznia 1980 roku w oparciu o świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14 września 1974 roku w charakterze kierowcy ciężarowego samochodu powyżej (...) tony ponieważ z dokumentu tego nie wynika, aby (...)w G. był następcą prawnym (...)– Zakład w P..

Od decyzji organu rentowego odwołał się wnioskodawca, podnosząc iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych bezpodstawnie odmówił zaliczenia na poczet stażu w warunkach szczególnych okresu pracy w (...)Zakład w P.. Ubezpieczony nadmienił przy tym, że w trakcie pracy skarżącego zakład pracy kilkakrotnie zmieniał nazwę, jednak od początku swego istnienia Zakład w G., który wystawił zakwestionowane przez pozwanego świadectwo był dla jego zakładu jednostką nadrzędną. W dalszej części odwołania skarżący wskazał, że osobiście uczestniczył w budowie

siedziby dyrekcji dostarczając materiały na budowę w ramach obowiązków służbowych. (odwołanie od decyzji z dnia 28 października 2013 r. – k. 2 akt sprawy)

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego pozwany wniósł jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji (odpowiedź pozwanego na odwołanie z dnia 13 listopada 2013 r. – k. 3 akt sprawy)

W piśmie procesowym z dnia 12 grudnia 2013 roku ubezpieczony wniósł o doliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach następujących okresów:

1. od dnia 01 października 1993 roku do dnia 31 maja 1996 roku z tytułu zatrudnienia w zakładzie (...)B. S. na podstawie świadectwa pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 maja 1996 roku
2. od dnia 01 lipca 1997 roku do dnia 27 grudnia 2001 roku z tytułu zatrudnienia w zakładzie (...) Sp. z o.o. na stanowisku kierowcy autokaru, na podstawie świadectwa pracy z dnia 27 grudnia 2001 roku
3. od dnia 15 lutego 1973 roku do dnia 19 stycznia 1980 roku z tytułu zatrudnienia w Rejonowym Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej (...) tony na podstawie świadectwa pracy.

(pismo procesowe wnioskodawcy z dnia 12 grudnia 2013 roku – k. 12 akt sprawy)

W piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2014 roku mając na uwadze pismo wnioskodawcy z dnia 12 grudnia 2013 roku oraz przedłożone przez niego nowe dowody w postaci świadectw pracy pozwany zaliczył do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych okres od 01 października 1993 roku do 31 maja 1996 roku oraz od 01 lipca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku. (pismo procesowe pozwanego z dnia 30.01.2014 r. wraz z raportem uprawnień do świadczenia – k. 37 -38 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. S., urodzony (...), z zawodu kierowca, w dniu 25 lipca 2013 roku złożył do pozwanego organu rentowego wniosek o emeryturę. Wnioskodawca w chwili złożenia wniosku o emeryturę nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego oraz nie pozostawał dalej w stosunku pracy.

okoliczności bezsporne, vide: akta ZUS - wniosek o przyznanie emerytury z dnia 25 lipca 2013 r. –k. 1-7

Pozwany ustalił, że ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 27 lat, 2 miesiące i 19 dni, w tym 27 lat, 1 miesiąc i 12 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 7 dni okresów nieskładkowych. W decyzji z dnia 14 października 2013 roku pozwany mylnie podał, iż skarżący udowodnił 10 lat, 11 miesięcy i 27 dni stażu pracy w warunkach szczególnych, podczas, gdy z karty przebiegu zatrudnienia wynika, iż ustalony jako niesporny staż pracy w warunkach szczególnych na datę wydawania decyzji to 9 lat , 5 miesięcy i 1 dzień. Ostatecznie nadto organ rentowy uznał ubezpieczonemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy : od 01 października 1993 roku do 31 maja 1996 roku oraz od 01 lipca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku.

dowód: akta ZUS - karta przebiegu zatrudnienia – k. 63, decyzja pozwanego z dnia 14 października 2013 roku k. 68, pismo procesowe k. 37 akt sprawy

Ubezpieczony w spornym okresie czasu tj. od 15 lutego 1973 roku do 19 stycznia 1980 roku był pracownikiem Rejonowego Zakładu Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P.. W/w przedsiębiorstwo zajmowało się budownictwem wiejskim i na przestrzeni lat wielokrotnie przekształcało się oraz zmieniało swoje nazwy m. in. na Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w G. Zakład nr (...) w P..

Pracownikiem w/w przedsiębiorstwa w spornym okresie czasu był również M. S., również zatrudniony jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej (...) tony – jeździł S. wywrotką.

Z wystawionego w dniu 19 stycznia 1980 roku świadectwa pracy wynika, iż przez cały okres zatrudnienia w Rejonowym Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy. Natomiast świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 września 2004 roku wskazuje, iż ubezpieczony od 15 lutego 1973 roku do 19 stycznia 1980 roku świadczył pracę w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3, 5 tony.

W rzeczywistości ubezpieczony w początkowym okresie zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie wykonywał pracę kierowcy, która nie sposób zakwalifikować do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, jako że kierował wówczas różnymi pojazdami m. in. samochodem dostawczym marki Ż. lub tzw. busem, wykonując prace zlecane przez pracodawcę na miejscu. Dopiero od momentu nabycia uprawnień do prowadzenia pojazdów kat C, które to uprawnienia wnioskodawca zdobył w dniu 30 kwietnia 1976 roku można stwierdzić, iż wnioskodawca wykonywał na powierzonym mu samochodzie prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej (...) tony. Od tego momentu aż do końca zatrudnienia w (...) Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. tj. do 19 stycznia 1980 roku ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu kierował samochodem ciężarowym marki S. 29 o ładowności 5 ton. Do jego obowiązków należało przede wszystkim rozwożenie materiałów budowlanych na place budowy, w szczególności prefabrykatów budowlanych. Te materiały wytwarzane w betoniarni należącej do zakładu były także rozwożone na terenie kraju samochodami ciężarowymi należącymi do zakładu. Do obowiązków wnioskodawcy należało także wykonywanie usług transportowych, w tym transporty po części do prac budowlanych po całej Polsce. Skarżący świadczył pracę w jednozmianowym systemie pracy. Pojazdy poszczególnym pracownikom przydzielał kierownik transportu.

Ubezpieczony przestał być pracownikiem w/w przedsiębiorstwa w dniu 19 stycznia 1980 roku, bowiem na mocy porozumienia zawartego między pracodawcami przeszedł do Przedsiębiorstwa Państwowej (...) w T., gdzie świadczył pracę w charakterze kierowcy (...).

dowód: akta sprawy: zeznania ubezpieczonego – k. 43, zeznania świadka M. S. - k. 41-42, świadectwo pracy z dnia 19 stycznia 1980 roku – k. 13, świadectwo pracy z dnia 31 maja 1990 roku świadka M. S. - k. 21

akta rentowe: świadectwo pracy z dnia 19 stycznia 1980 roku- nienumerowane karty, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 września 2004 r. – k. 15. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 18

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu emerytalnego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadka M. S. tym bardziej, że korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami ubezpieczonego, które Sąd uznał za przekonujące. W szczególności podkreślenia wymaga, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w tym zeznania wzajemnie się uzupełniają, stworzyły spójną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948

r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

1)legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,

2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,

3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013 r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), dalej: rozporządzenie. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale VIII (w transporcie i łączności) pod pozycją 2 wymienione są prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 17 sierpnia 2013 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu

emerytalnego oraz nie pozostaje dalej w stosunku pracy – co biorąc pod uwagę brzmienie art. 184 ust. 2 ustawy od dnia 01 stycznia 2013 r. pozostaje okolicznością w sprawie bez znaczenia.

Przedmiotem sporu pozostawało zatem ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres pracy od dnia 15 lutego 1973 roku do 19 stycznia 1980 roku z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. – wobec faktu, iż w ocenie pozwanego organu rentowego z wystawionego w dniu 14 września 2004 roku świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach nie wynika czy (...)w G. jest następcą prawnym (...)w P..

Opierając się o zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu świadczył prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej (...) tony w okresie od 30 kwietnia 1976 roku do 19 stycznia 1980 roku, będąc zatrudnionym w Rejonowym Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P., które to przedsiębiorstwo ulegało licznym przekształceniom m.in. w Spółdzielcze Przedsiębiorstwo Produkcji (...) w G. , w którego zakładzie produkcyjnym(...) w P. , tożsamym z uprzednim przedsiębiorstwem ubezpieczonego, był zatrudniony M. S..

Orzekając w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadka i wyjaśnieniach ubezpieczonego w zakresie , w jakim korespondują one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym - w szczególności co do tożsamości przedsiębiorstw ze świadectwem wykonania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 września 2004r. (plik IV k. 15 akt ZUS) oraz świadectwem M. S. z dnia 31 maja 1990r. (k. 21-21v. akt niniejszej sprawy) - co do zapisów o przekształceniach prawnych oraz z okazanym przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 12 lutego 2014 roku dokumentem - prawem jazdy o numerze (...) wydanym przez Starostę G. należącym do ubezpieczonego – co do okresów pracy w warunkach szczególnych. Prawo jazdy potwierdza jednoznacznie, iż ubezpieczony zdobył uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii C w dniu 30 kwietnia 1976 roku. Mając na uwadze fakt, iż jak wynika z wiarygodnych zeznań ubezpieczonego, zakład pracy celowo skierował pracownika na kurs prawa jazdy, aby umożliwić pracownikowi wykonywanie pracy na stanowisku wymagającym posiadania w/w uprawnień uznać należało, iż skarżący dopiero po uzyskaniu uprawnień tj. zatem co najmniej od dnia 30 kwietnia 1976 roku aż do końca zatrudnienia w (...) Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. świadczył pracę w szczególnych warunkach – jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej (...) ton, prowadząc samochód ciężarowy (...). Powyższe znajduje potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego, bezsprzecznie bowiem w interesie zakładu pracy było wykorzystanie zdobytego przez pracownika doświadczenia zawodowego i uprawnień w kontekście zakresu i profilu działalności przedsiębiorstwa . Podkreślenia wymaga, zdaniem Sądu, iż w przedmiotowej sprawie brak podstaw do uznania, iż ubezpieczony świadczył prace w szczególnych warunkach od początku zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie tj. od 15 lutego 1973 roku do momentu zdobycia uprawnień do prowadzenia pojazdów typu C tj. do 30 kwietnia 1976 roku. W ocenie Sądu na każdym przedsiębiorstwie spoczywa obowiązek przestrzegania zasad BHP. Stąd trudno przyjąć, aby zakład pracy powierzył obowiązek kierowania pojazdem powyżej (...) tony osobie nie posiadającej ku temu stosownych uprawnień. Nie uszło uwadze Sądu, iż sam wnioskodawca w trakcie składania zeznań wyjaśnił , iż w początkowym okresie zatrudnienia (a więc przed dniem 30 kwietnia 1976 roku) kierował różnymi pojazdami. Wobec powyższego Sąd uznał, iż znajdujące się w aktach sprawy świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 14 września 2004 roku (plik IV k. 15 akt rentowych) co do zasady wiarygodne, nie odzwierciedla rzeczywistego stanu sprawy co do całego okresu zatrudnienia wnioskodawcy .

Oceniając cały zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę fakt, iż po zakończeniu zatrudnienia w Rejonowym Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. wnioskodawca na mocy porozumienia zawartego między pracodawcami przeszedł do Przedsiębiorstwa Państwowej (...) w T., gdzie w okresie od 21 stycznia 1980r. do 11 maja 1984r. nadal wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej (...) tony. (vide : świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych plik IV k. 17 akt ZUS). Powyższe stanowi zatem potwierdzenie kontynuacji drogi zawodowej ubezpieczonego po uzyskaniu stosownych uprawnień i pozwala na przyjęcie, iż także we wcześniejszym okresie , podczas zatrudnienia w (...)

Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. , wnioskodawca świadczył pracę w szczególnych warunkach jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej (...) tony.

W tym miejscu należy podkreślić, iż przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe wykazało, iż wnioskodawca w trakcie zatrudnienia w (...) Zakładzie Spółdzielczego Przedsiębiorstwa Produkcji (...) w P. przepracował w szczególnych warunkach okres 3 lat 6 miesięcy i 9 dni. (tj. od 30 kwietnia 1976r. do 09 stycznia 1980r.) Doliczając powyższy okres do niespornie ustalonego przez organ rentowy stażu pracy w warunkach szczególnych jakim legitymował się skarżący w dniu wydania zaskarżonej decyzji tj. 9 lat 5 miesięcy i 1 dzień (plik IV k. 63 akt rentowych) oraz biorąc pod uwagę fakt, iż w toku sprawy pozwany zaliczył skarżącemu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresy od 01 października 1993 roku do 31 maja 1996 roku oraz od 01 lipca 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku uznać należało, iż ubezpieczony legitymuje się wymaganym przez prawo 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wobec udowodnienia wymaganego okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych, ubezpieczony Z. S. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia w dniu 17 sierpnia 2013r. , na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zeznania świadka i ubezpieczonego wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w punkcie I wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 14 października 2013 r. i przyznał ubezpieczonemu Z. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 17 sierpnia 2013 r. (tj. od dnia ukończenia przez ubezpieczonego 60 roku życia jako spełnienia ostatniej przesłanki ustawowej przyznania świadczenia) mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych cytowanej wyżej .

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

/-/ SSO Monika Popielińska